شرایط وجوب و صحت روزه

شرایط وجوب و صحت روزه

شرایط وجوب روزه:

۱. اسلام.

۲. ایمان.

۳. عقل.

۴. بی هوش نبودن.

۵. مسافر نبودن.

۶. حایض و نفسا نبودن.

۷. ضرری نبودن.

۸. حرجی نبودن روزه.

توجه

تمام شرایطی که برای صحیح بودن روزه بیان شد، شرط واجب بودن آن نیزهست به جز اسلام و ایمان. و شرط دیگر وجوب روزه بلوغ است، بنا بر این روزه بر کودک نابالغ واجب نیست، هرچند نیّت روزۀ مستحبی کرده باشد و در بین روز بالغ شود، البته اگر قبل از اذان صبح بالغ شود، باید روزه بگیرد.

روزه بر افرادی واجب است که واجد شرایط فوق باشند، بنابراین روزه بر کودک نابالغ، دیوانه، بیهوش، فردی که توانایی گرفتن روزه ندارد، مسافر، زن حایض و نفساء، کسی که روزه برای او ضرر یا حرج (مشقت زیاد) دارد واجب نیست. (توضیح بیشتر در درسهای بعدی خواهد آمد).

انسان نمی تواند به خاطر ضعف روزه را افطار کند، ولی اگر ضعف او به اندازهای باشد که معمولاً نمیتوان آن را تحمل کرد، میتواند روزه را افطار کند، و همچنین است اگر بداند روزه برای او ضرر دارد یا خوف ضرر داشته باشد، بنابراین دخترانی که به سن بلوغ - که بنا به نظر مشهور همان تکمیل نه سال قمری است - می رسند واجب است روزه بگیرند و ترک آن به صرف دشواری، ضعف جسمانی و مانند آن جایز نیست. بلی اگر برای آنها ضرر داشته یا

تحمل آن برای ایشان همراه مشقت زیاد باشد می توانند افطار کنند.

- کسی که می داند روزه برای او ضرر دارد یا خوف ضرر داشته باشد باید روزه را ترک کند و اگر روزه بگیرد صحیح نیست بلکه در مواردی حرام است، خواه این یقین و خوف از تجربه ی شخصی حاصل شده باشد یا از گفته ی پزشک امین یا از منشأ عقلایی دیگر، و اگر روزه بگیرد، صحیح نیست ؛ مگر آنکه به قصد قربت گرفته باشد و بعداً معلوم شود که ضرر نداشته است.

-تشخیص تأثیر روزه در ایجاد بیماری یا تشدید آن و عدم قدرت بر روزه، یا ضرر داشتن روزه بر عهده مکلف است، بنابراین اگر پزشک بگوید روزه ضرر دارد، اما گفتهٔ او موجب اطمینان یا ترس از ضرر نشود یا مکلف با تجربه دریافته باشد که ضرر ندارد باید روزه بگیرد، همچنین اگر پزشک بگوید روزه ضرر ندارد ولی او بداند روزه برایش ضرر دارد یا خوف ضرر عقلائی داشته باشد نباید روزه بگیرد، و روزه بر او حرام است.

-هرگاه عقیده اش این بود که روزه برای او ضرر ندارد و روزه گرفت و بعد فهمید روزه برای او ضرر داشته باید قضای آن را به جا آورد.

-پزشکانی که بیماران را از روزه گرفتن به دلیل ضرر داشتن منع می کنند گفته ی ایشان در صورتی معتبر است که اطمینان آور باشد یا باعث خوف ضرر شود و در غیر این صورت اعتباری ندارد.

-کسی که روزه ی قضای ماه رمضان بر او واجب است نمی تواند روزه ی مستحبی بگیرد حتی اگر زمانی که وقت نیت روزه ی واجب تمام شده است (یعنی بعد از ظهر) هم نیت روزه ی مستحبی کند صحیح نیست، و چنانچه فراموش کند و روزه ی مستحبی بگیرد در صورتی که در اثنای روز (چه پیش از ظهر باشد یا بعد ازظهر) یادش بیاید روزه ی مستحبی او باطل می شود، حال اگر پیش ازظهر باشد می تواند نیت روزه ی قضای ماه رمضان کند و روزه اش درست است، ولی اگر بعد از ظهر باشد، نیت روزهٔ قضا هم از او صحیح نیست.

کسی که روزه ی قضای ماه رمضان بر ذمه دارد اگر به نیت استحباب روزه بگیرد، به جای روزه ی قضایی که بر عهده اش هست محسوب نمی شود.

کسی که نمی داند روزه ی قضا بر عهده دارد یا نه، اگر به نیت آنچه که شرعاً وظیفه او است اعم از روزه ی قضا یا مستحبی، روزه بگیرد و در واقع روزه ی قضا بر عهده اش باشد به عنوان روزه ی قضا محسوب می شود.

تمرین

۱. روزه یعنی چه؟

۲. روزه های واجب را برشمرید؟

۳. اگر پزشک شخصی را از روزه گرفتن منع کند، آیا عمل به گفته ی او واجب است؟

۴. شرایط وجوب روزه را ذکر نمایید؟

۵. دخترانی که تازه به سن تکلیف رسیده اند و روزه گرفتن بر آنها مقداری مشکل است، چه حکمی دارند؟

۶. شرایط صحت روزه چیست؟

۷.کسی که نمی داند روزه ی قضا دارد چنانچه روزه ی مستحبی بگیرد و بعد بفهمد روزه ی قضا داشته آیا به عنوان روزه ی قضا حساب می شود؟